

Wałbrzych, dnia 21 grudnia 2020 r.

PREZYDENT MIASTA WAŁBRZYCHA
Plac Magistracki 1
58-300 Wałbrzych

BKP.310.1.2020

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Wałbrzycha działając na podstawie art. 14 j § 1 w związku z art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.) oraz art. 1 i art. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 1546 ze zm.)

POSTANAWIA

uznać stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 22 października 2020 r. o interpretację prawa - iż pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa – za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 października 2020 r. (data wpływu do tut. organu podatkowego 29 października 2020 r.) zwrócił się z wnioskiem o udzielenie interpretacji indywidualnej przepisu prawa podatkowego - art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz art. 6 ust.

1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2020 poz. 1546 z późn. zm.) w zw. z art 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz 1460 z późn. zm.) w zw. z art 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art 1, art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz 771 z późn. zm.).

Wnioskodawca złożył oświadczenie, następującej treści „oświadczam że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego (pouczony o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 w związku z § 6 Kodeksu karnego za składanie fałszywych oświadczeń, stosownie do art. 14b § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa)”.

Wnioskodawca uiszczył opłatę za wydanie niniejszej interpretacji indywidualnej.

We wniosku zostało przedstawione następujące zaistniałe zdarzenie:

Wnioskodawca wskazał, że jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przekłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Wałbrzycha jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 ustawy o opłacie skarbowej.

WOBEC POWYŻSZEGO ZAPYTANIE WNIOSKODAWCY BRZMI NASTĘPUJĄCO:

Czy wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

STANOWISKO WNIOSKODAWCY:

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE STANOWISKA WNIOSKODAWCY:

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej (dalej jako: UOS). Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:*

1. *w sprawie z zakresu administracji publicznej lub*
2. *w postępowaniu sądowym.*

Art. 5 UOS wskazuje, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli wskutek dokonania przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt. 2 UOS (pełnomocnictwo) ustawy o opłacie skarbowej - na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie.

Przywołany przepis art. 1 UOS według wnioskodawcy, nie stanowi wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie wg strony ma treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

1. w organie administracji publicznej,
2. sądzie lub
3. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie wnioskodawcy, postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem

czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

1. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

Postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując uprawnione do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Według wnioskodawcy, nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”.

Reasumując, na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 UOS.

2. Brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach z 2018 r., analogicznie jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. 2018 r., poz. 1309 z późn. zm.) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornikach i egzekucji z 1997 r.). W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada „*status sądu*”.

Podobnie, na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/OI 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o opłacie skarbowej.

Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienność funkcji, nie polegającej na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny stanowisko ma swoje potwierdzenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 ustawy o opłacie skarbowej (*Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III*) wskazano, że „(...) w art. ust. 1 pkt 4 u.i.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub w sądzie. /taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”.

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne wnioskodawca podkreśla, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeks postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w prawomocnym wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazując, iż użyte w art 1. ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym* nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulacje różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczonoego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach

nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, że komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepis w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej pod pojęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty należności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie we wskazanym już wcześniej orzeczeniu o sygn. Akt: I SA Lu/1052/16, że „komornik sądowy jest, jak wynika z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji w dacie wydania zaskarżonej interpretacji – Dz. U. 2015 r. poz 790 ze zm., funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on, na własny rachunek, czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 2 ust. 1 i art. 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego, przy którym działa (art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy). Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem ani sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” w rozumieniu, o którym mowa wyżej. W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne” jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i

funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy)”.
•

Poza przytoczoną powyżej argumentacją, wnioskodawca wskazał na linie interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz 1325 z późn. zm.; dalej jako: Ordynacja podatkowa), dotyczącą problematyki obowiązku uiszczania opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, tytułem przykładu Wnioskodawca, wskazuje na interpretację indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019 r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03.10.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27.02.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04.03.2016 r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26.07.2016 r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14.12.2015 r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 08.10.2019 r. sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ, WPiOL-II.310.1.2019.EJ; z dnia 25.07.2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26.08.2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 02.01.2020 r., sygn. EO-III.310.33.2019.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10.08.2016 r. sygn. DFP.-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26.08.2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD;
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22.11.2019 r. sygn. WpiW.310.17.2019.WS;
8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25.08.2016 r. sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych wyżej interpretacji, wnioskodawcy opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi Ustawa o opłacie skarbowej, wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, która w myśl art. 2a Ordynacji podatkowej oznacza, że dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika tak, aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Uwzględniając powyższe wnioskodawca wskazał, że zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie w żadnej sytuacji nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16.11.2006 r. o opłacie skarbowej.

Mając na względzie powyższe, wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

UZASADNIENIE ORGANU PODATKOWEGO:

Po dokonaniu analizy obowiązujących w przedmiotowym zakresie przepisów prawa, w szczególności ustawy o opłacie skarbowej, tutejszy organ podatkowy uznał stanowisko Wnioskodawcy za prawidłowe, iż pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1546 ze zm.), opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, natomiast art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy

stanowi, że obowiązek opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 tj. w podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej. Powołany art. 1 niniejszej ustawy stanowi zamknięty katalog zdarzeń warunkujących powstanie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 5 § 2 pkt 3 ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) przez organ administracji publicznej – rozumie się ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2 (tj. inne organy państwowe oraz inne podmioty, gdy są one powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania indywidualnych spraw w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco).

Natomiast art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 121 ze zm.) mówi, że komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 - komornik jest organem władzy publicznej w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym.

W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017 r. (sygn. I SA/Lu 1052/16) sąd jednoznacznie stwierdza, że *egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest "postępowaniem sądowym" w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 wymienionej ustawy.*

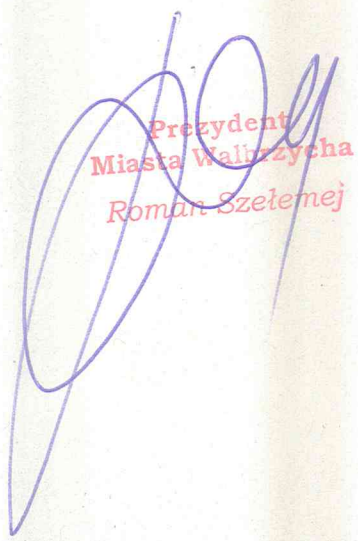
Jak wynika z powyższych przepisów komornik nie spełnia przesłanek art. 1 i 6 ustawy o opłacie skarbowej. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika nie jest postępowaniem sądowym ani postępowaniem administracyjnym. Natomiast sam komornik nie jest organem administracji publicznej, a także nie jest sądem, tylko funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym.

- Opierając się na ugruntowanej linii orzecznictwa, tutejszy Organ podziela stanowisko Wnioskodawcy, że „pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa”, gdyż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w jednym z organów
- wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, do których komornik nie należy.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak na wstępie.

Pouczenie:

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.) skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację - w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa. Zgodnie z art. 53 § 1 skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, który wydał interpretację.

Prezydent
Miasta Waliszewa
Roman Szelemej

Otrzymują:

1. adresat
2. a/a

sporządziła: A. Błaszczak

Sprawozdanie 21.12.2020 r.

Kierownik
Biura Księgowości Podatkowej

Iwona Mielniczuk